

GESPREKKEN OVER LIEFDE EN KUNST

„Het Trio in Mi bémol”, een nieuwe Kaaithheaterproduktie.

HET KAAITHEATERFESTIVAL mag dan al sedert enkele jaren opgedoekt zijn, het Kaaithheater tovert de komende zes weken een programmering tevoorschijn die elke rechtgeaarde teaterliefhebber zal begroeten als een heus toneelfeest, met produkties die allemaal op de ene of andere manier de fantasie beloven te prikkelen. Zo kan men zich opmaken voor kersvers werk van *Jan Fabre*, die een nieuw eigen stuk zal ensceneren, en *Jan Lauwers*, wiens jongste Needcompany-project „Invictos” kort na de première in Spanje naar Brussel wordt gehaald. Verder is er de reprise van Rosas' „Stella”, een reeks voorstellingen van Maatschappij Discordia en een kans om kennis te maken met *Michael Laub*, een in Zweden werkende Antwerpse jood wiens produktie „Fast Forward/Bad Air und so” ook te zien is op het Amsterdamse Touch Time Festival. Maar de twee grootste blikvangers uit het door *Hugo de Greef* samengestelde menu zijn projecten waarbij telkens een groot filmregisseur centraal staat.

Het eerste is „Het Trio in Mi bémol”, een co-produktie van het Brusselse Kaaithheater met het Holland Festival en Felix Meritis in Amsterdam. Het gaat om het allereerste stuk van de Franse cineast *Eric Rohmer*, geschreven en door hemzelf geregisseerd in 1987 (in het Parijse Théâtre Renaud-Barrault). In mei 1989 werd het stuk bij de Berlijnse Schaubühne geregisseerd door *Jürgen Gosch*, de uit de DDR afkomstige regisseur die in Vlaanderen bekend is van zijn onvergetelijke „Menschenfeind”. Overigens zijn er tussen Gosch en De Greef besprekingen aan de gang over een nieuw Kaaithheater-project. Maar dat is toekomstmuziek.

De muziek die vanaf deze week te horen is in de studio's aan de Brusselse Onze-Lieve-Vrouw-van-Vaakstraat is Mozarts „Trio in Mi bémol”. Dat muziekstuk is immers de rode draad van Rohmers debuut als toneelschrijver. (Als regisseur is hij al langer actief). En het werk wordt live uitgevoerd door George Alexander van Dam, Jeroen Robbrecht en Takashi Yamane. Het Trio in Mi bémol (Köchelverzeichnis 498) is een trio voor piano, klarinet en altviool en staat ook bekend als het „Kegelstatt Trio”, een bijnaam die verwijst naar de legende dat Mozart deze speelse en luchtige kompositie zou bedacht hebben tijdens een gezellig avondje op de kegelbaan.

Ze zou (in de zomer van 1786) in elk geval geschreven zijn voor Mozarts lieve-

lingsleerlinge Franziska, de dochter van zijn vriend, de natuurwetenschapper Nikolaus von Joquin. *Wolfie* zou het trio ook zelf uitgevoerd hebben, met Franziska aan de piano en zijn vriend Anton Stadler op klarinet. (Voor hem schreef Mozart ook zijn veel beroemdere Klarinetconcerto.)

Het trio week af van de geplogenheden van Mozarts tijd omdat het niet met een Allegro begint, maar met een Andante. Daarna komt het meerstemmige Menuet, waarna geëindigd wordt met een Rondo Allegretto. Die verschillende gemoedsbewegingen zitten ook in de zeer symmetrisch gestructureerde tekst van Rohmer. Zijn stuk voert twee personages ten tonele: Paul en Adèle.

Hij is een jonge muzikant die Mozart, Beethoven en Webern speelt. Zij heeft hem liefgehad, maar een jaar geleden verlaten voor Stanislas, een rockmuzikant. Daarna heeft ze ook nog een relatie gehad met Romain en Arthur. In zes tafereelen, die zich afspelen met telkens twee maanden tussentijd, voeren Paul en Adèle een reeks gesprekken over liefde en kunst.

Precies in het midden is er een kleine solo van Paul, in wiens huis alle ontmoetingen plaatsvinden. Wie zijn films kent, weet dat Rohmer zweert bij de kracht van subtiele, introspektieve maar tegelijk zeer realistische dialogen. Met zijn eigen enscenering in Parijs gaf Rohmer te kennen dat hij het stuk bedoelde voor jonge acteurs. Bij het Kaaithheater opteerde regisseur Jan Ritsema voor een ietwat ouder stel: *Josse de Pauw* en *Lineke Rijxman*.

Josse de Pauw bewees in zijn twee jongste projecten dat hij een bijzonder gevoelig tekstakteur is. Lineke Rijxman, die afstudeerde aan de Amsterdamse Toneelschool waar ook Ritsema les gaf, is in Vlaanderen vooral bekend geworden met „Pick-up” en „Tulpenvulpen”, twee stukken van *Gerardjan Rijnders* waarin ze op beklievende manier verbale steekspelen aanging met de andere sekse. Ook „Het Trio...” is een woordenduel, maar dan met de lichtheid, de strategische bere-

kendheid en de strakheid die — dixit Ritsema — associaties oproepen aan pingpong of floretschermen.

Niet onbelangrijk dat het decor wordt bedacht door Jan Joris Lamers, de opperman van Discordia. In tegenstelling tot het zeer realistische decor dat *Gero Troike* voor de Berlijnse enscenering maakte, is dat van Lamers abstrakter en conceptueler opgevat.

Het Trio in Mi bémol: Liefde voor... muziek, meneer.

Drie weken na de laatste Brusselse voorstelling van „Het Trio...” is *Edith Clever* te gast in de KVS. Kaaithheater nodigde deze merkwaardige actrice uit om twee voorstellingen te spelen van „Ein Traum, was sonst?”, een monoloog die werd geregisseerd door de Duitse cineast *Hans Jürgen Syberberg*. Het is al de derde samenwerking tussen beiden cultfiguren: Clever speelde solo in „Penthesilea” en „Die Marquise von O...”. Dat laatste werk van *Heinrich von Kleist* werd in 1976 al verfilmd met Clever in de hoofdrol. De regisseur toen was... Eric Rohmer.

Zo zitten er wel meer verbanden en lijnen in de huidige programmering van het Kaaithheater, een organisatie die aan de vooravond van zijn vijftiende verjaardag meer en meer toegroeit naar een scherp gedefinieerd repertoire.

Edward van Heer

Van 1515 t/m 116. Int.: (02) 514.17.70.